

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 68/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sže 2,3/2013 zo 17. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36

ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sže 2,3/2013 zo 17. septembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Odôvodnenie sťažnosti je z pohľadu ústavného súdu od prvých riadkov nejasné a vágne. Sťažovateľka začína svoju argumentáciu vyhlásením, že „*rozsudkom*“ (bez uvedenia všeobecného súdu, ktorý rozsudok vydal, a taktiež bez spisovej značky rozsudku, pozn.) bola jej žaloba o preskúmanie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zamietnutá. Sťažovateľka argumentuje, že „*súd*“ (sťažovateľkou bližšie neurčený, pozn.) sa nevysporiadal s rozpormi vyplývajúcimi z listinných dôkazov. Rovnako tvrdí, že „*súd*“ (opäť sťažovateľkou bližšie neurčený, pozn.) jej neumožnil vyjadriť sa k dôkazom a nevzal do úvahy ňou predkladané listinné dôkazy. Následne sťažovateľka konkretizuje, že napadnutý rozsudok „*porušiteľa*“ (za porušiteľa je v záhlaví sťažnosti označený najvyšší súd, pozn.) neobsahuje žiadne odôvodnenie a nie je v ňom uvedené vysporiadanie sa s ťažiskovými skutočnosťami.

2.1 Po prezentovanom úvode sťažovateľka rozsiahlo cituje z judikatúry ústavného súdu a následne zakončuje názorom, že „*súd*“ (sťažovateľkou aj na tomto mieste bližšie neurčený, pozn.) porušil povinnosť ustanovenú mu ústavou a navyše obišiel sťažovateľkou predložené dôkazy, čím konal arbitrárne a svojvoľne zasiahol do jej ústavných práv.

3. V závere sťažovateľka uviedla, že podľa jej presvedčenia by vzhľadom na uvedené argumenty mohol obstať tento petit:

„Právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd bolo porušené rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 4Sže/2,3/2013 zo dňa 17.9.2013, doručený 5.12.2013.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR č.k. 4Sže/2,3/2013 zo dňa 17.9.2013, sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia...“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

5. Bez potreby uvádzania bližších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľky alebo citovania právnych záverov najvyššieho súdu obsiahnutých v napadnutom rozsudku je potrebné konštatovať, že sťažnosť nespĺňa zákonom o ústavnom

súde predpísané náležitosti.

6. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom

7. Čo sa týka namietaného porušenia označených ústavných práv sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že v sťažnosti absentuje prepojenie vznesených námietok s konkrétnym a riadne označeným rozhodnutím konkrétneho a riadne označeného všeobecného súdu (ústavný súd opakuje, že sťažovateľka svoje výhrady uvedené v odôvodnení sťažnosti adresovala bližšie neurčenému „súdu“ a proti bližšie neoznačenému „rozsudku“ – ústavný súd množinu potenciálnych konkrétnych súdov a konkrétnych spisových značiek rozsudkov, ktoré mohla mať sťažovateľka na mysli, zistil až z priložených príloh, pozn.). Petit sťažnosti je v tomto ohľade osirelou výnimkou, kde sa nachádza riadne uvedená spisová značka napadnutého rozsudku aj správne a úplné označenie všeobecného súdu, ktorý napadnutý rozsudok vydal. Z dôvodu nedostatočnej argumentácie v odôvodnení sťažnosti nie je však v silách ústavného súdu spojiť petit sťažnosti s námietkami vznesenými sťažovateľkou v texte sťažnosti. Inak povedané, zo sťažnosti nie je jasné, akej veci sa týka, proti komu smerujú námietky vznesené sťažovateľkou, a teda absentuje riadne odôvodnenie petitu (návrhu).

7.1 Po ďalšie, sťažovateľka nepriložila k sťažnosti splnomocnenie na zastupovanie advokátom pred ústavným súdom a ani nezdokladovala, že požiadala Centrum právnej

pomoci o ustanovenie advokáta [porov. § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov].

8. Na základe prezentovaných záverov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2016